

2024-2025

3. číslo

Chaos teenagerů

JAK VNÍMÁME
VELIKONOCE

Exkluzivní
rozhovory
režisérkou

Divadla
loutek

Příběhy
ze života

OBSAH

2 VÝROK TOHOTO ČÍSLA

3-5 ROZHOVOR

6-10 ANKETA

11 ZAMYŠLENÍ

12-16 PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA

Výrok tohoto čísla

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B.

Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:

jan.goj@zsdvorskeho.eu

Také v tomto čísle Chaosu bude Výrok patřit češtině, konkrétně přirovnání. Ta, jak jistě víte, jsou často ustálená, to znamená, že se právě takto vždy říkají, jsou v určité podobě vžitá. Jsme ve škole, učíme se, a tak snad není kacířskou myšlenkou, že máme právo se také mýlit. Nu a žáci se v psaní ustálených přirovnání celkem roztomile mýlili takto:

Je to děvče jako rys.

Je bystrý jako vos.

Mluví jako vos.

Je hladový jako kocour.

Má pas jako zvon.

Mlčí jako veš.

Spí jako hrob.

„Nejhorší věc na světě “ může být naše vlastní hlava. Ale i ta nejlepší

Rozhovor s režisérkou a dramaturgyní
Divadla loutek Ostrava Terezou Agelovou
Autorka: Veronika Nohelová, 8.B

V tomto rozhovoru nahlédneme do zákulisí Divadla loutek Ostrava a osobního života režisérky a dramaturgyně Terezy Agelové.

Na besedě jste nám řekla, čím se jako dramaturgyně a režisérka zabýváte. Zbořila jste nějaké mýty a představy. Zmínila jste se, že dramaturgie je práce s textem, řešíte, jestli tam některé scény budou, nebo ne. A dokážeme si představit, že za jedním divadelním dílem stojí nespočet lidí a názorů. Setkala jste se někdy s nějakou rivalitou na pracovišti?

To je dobrá otázka. Myslím si, že v tom divadelním prostředí – kde je celá řada křehkých lidí, možná víc než v jiných oborech – tak je nutná jakási soudržnost a spolupráce. Zažila jsem zkoušení, kde to tak nebylo. Je to většinou velice náročný proces vzniku té inscenace. Myslím si, že občas nějaký nesoulad nebo nedůvěra se tam přirozeně jako v každém prostředí objeví. Je velmi náročné to ustát v roli režiséra nebo dramaturga, totiž to, že má smysl to, co děláte.

Zaměřujete se na Young Adult nebo mládež. Ta vaše témata jsou někdy hodně hluboká, zabýváte se různými těžkými tématy, jako jsou psychické problémy, bulimie, anorexie, transfobie, homofobie a tak dále. Prošla jste si někdy vy sama těmito problémy, tématy? Posmíval se vám někdo za podobné věci?

Dá se říct, že jsem si prošla nějakými psychickými problémy, se kterými jsem si v tom věku nevěděla rady. A myslím si, že moje generace, to znamená „mileniálové“, to vlastně byla taková první generace, kdy se ty problémy začaly otevírat.

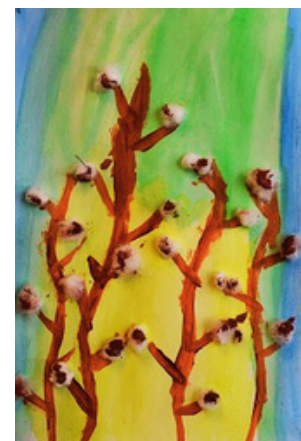

Vnímám, že v generaci Z to rezonuje daleko víc, takže my jsme byli dejme tomu takový první generační puchýř, co prasknul. Myslím si, že jsem měla nějakou zvýšenou citlivost k problémům kolem sebe. Velmi dobře jsem je vnímala. To je asi důvod, proč se to objevuje v mých divadelních dílech, protože ne všechno jsem si tak zvaně prožila na vlastní kůži, ale nějak se do toho dokážu vcítit, protože mi přijde, že je to ryze lidské – ta empatie nebo vcitování se do těchto problémů.

Jak na to reagovali vaši rodiče, když jste jim řekla, že budete psát hry, které se zabývají těmito tématy? Měli o vás strach, báli se, že něco v té výchově zanedbali, že si tím řešíte nějaké své niterní problémy?

No, já mám pocit, že rodiče mě v tom nějakým způsobem podporovali. Můj táta není fanoušek divadel a kultury obecně. Spíš je podle mě rád, že dělám to, co mě baví, ale u některých konkrétních titulů nevím, co by na ně řekl, kdyby je viděl.

Ne, že bych to nějak tajila, spíš mám pocit, že nevím, jestli by tomu rozuměl, protože nás dělí přece jenom třicet let generačně. Je tam možná nějaký přirozený respekt a je tam nějaké nadšení pro tu věc, ale taky si myslím, že jsou tam jakoby křehké plochy na některá konkrétní témata. Nezabředávali jsme do nich tolik.

Režirovala jste divadelní představení Nejhorší věc na světě. Děj vypráví o chlapci Davidovi, který si není jistý, jak se ve svém těle cítit, kdo se mu líbí, doma ani ve škole to nemá lehké. Také jste donesla merch, čepici, na které je napsáno: NEJHORŠÍ VĚC NA SVĚTĚ. Cítíte se někdy, že vaše hlava je „nejhorší věc na světě“ ?

Myslím si, že já to někdy pociťuju. Moje hlava občas vytváří ty nejkatastrofičtější scénáře, které se nikdy nestanou. Ale nějakým způsobem si myslím, že nejsem tak v kontaktu s tělem, jak bych mohla být, právě, že jedu hodně přes hlavu. Tělo nám dává nějakou intuici, nějaké emoce a je to taková moje cesta. Proto jsem si to vyložila jako metaforu, že „nejhorší věc na světě“ může být i naše hlava, protože nám vytváří někdy ty nejhorší věci a někdy ty nejlepší.

Dostala jste někdy nějaké negativní hodnocení?

Jednou jsme měli dost necitlivou třídu. Nás všechny i divadelní lektory to dost šokovalo, že nějaká třída může takhle zesměšňovat šikanu. Přišlo nám to skoro až děsivé, že se tam pravděpodobně něco takového děje. Myslím si, že se lektoři na té dílně snažili co nejvíc ta témata opečovat. Ale, jednalo se o jakousi rezignaci těch pedagogů, že nevěděli, co si s nimi počít. Takže to byla jedna taková negativní reakce. Ale měla jsem i od pár lidí na různých postech samozřejmě reakce na mé inscenace, ale nechávám to po sobě tak stéct, nechci, aby mě to nějakým způsobem trápilo dlouhodobě. Asi i vím, že mám nějaké rezervy, takže pokud je to konstruktivní kritika, tak ji dokážu přijmout a zpracovat.

ANKETA

CO PRO NÁS ZNAMENAJÍ VELIKONOCE?

ANDREI JANCSIJ, 9.C

PRO MĚ VELIKONOCE NEZNAMENAJÍ SKORO NIC, PROTOŽE OD TÉ DOBY, CO JSEM V ČESKU, TAK TO MOC NESLAVÍME.

ALE PŘED TÍM TO BYLO JINAK KVŮLI TOMU, ŽE JSME TO NA UKRAJINĚ SLAVILI TÍM, ŽE SI ODPOLEDNE SEDLA CELA RODINA KE STOLU A MĚLI JSME TRADIČNÍ OBĚD. VELIKONOCE SLAVÍME, JENOM KDYŽ PŘIJEDE RODINA, A TO JE TAK JEDNOU ZA TŘI ROKY. STEJNĚ SE VĚTŠINOU JEJICH NÁVŠTĚVA DO VELIKONOC NETREFÍ.

NATÁLIE MLÝNKOVÁ, 8.B

MŮJ NÁZOR NA VELIKONOCE JE TAKOVÝ, ŽE MY JE MOC NESLAVÍME. MAXIMÁLNĚ K NÁM PŘIIDE DĚDA A TAŤKA VSTANE, DAJÍ NÁM PŘES ZADEK KARABÁČEM A MY JIM DÁME VAJÍČKA A TO JE VŠE.

MŮJ NÁZOR NA VELIKONOCE JE, ŽE JE MOC NEMUSÍM, PROTOŽE KLUCI PLÁCAJÍ HOLKY PŘES ZADEK, MNĚ TO NEPŘIIDE FÉR A NEJRADŠI BYCH SE PROSTĚ ZAMKLA DOMA A NIKOHO K NÁM NEPUSTILA.

JE TO SVÁTEK, KTERÝ MOC HOLKY/ ŽENY NEMUSÍ, ALE JE TO TRADICE. TŘEBA JINDE TO SLAVÍ.

JINAK JEDINÉ, CO MĚ NA TOM BAVÍ, JE BARVIT TA VAJÍČKA. ALE PŘEJI VŠEM VESELÉ VELIKONOCE.

VERONIKA NOHELOVÁ, 8.B

OKOLO VELIKONOČNÍCH SVÁTKŮ SE VEDOU DLOUHÉ A ROZSÁHLÉ DISKUZE A JÁ SAMA NEDOKÁŽI ŘÍCT, JESTLI JE Z ČIRÉHO SRDCE NENÁVIDÍM NEBO NAOPAK. MÁM TAKOVOU JASNOU PRAVDU V MLZE. ISEM Z VĚTŠÍ ČÁSTI OPTIMISTA, A MÁM RÁDA JÍDLO. KAŽDÝ ROK SE TĚŠÍM NA PEČENÍ BERÁNKA. NAVÍC MOJE MAMKA KUPUJE SPOUSTU SLADKOSTÍ PRO KOLEDNÍKY A JÁ OPLÝVÁM DOSTATKEM DŮVTIPU, TAKŽE POKAŽDÉ VYČMUCHÁM JEJÍ TAINOU SKRÝŠ.

SAMOTNÝ „ŠMIGRUST “ JE KAPITOLA SAMA O SOBĚ. K TOMUTO ZVYKU MÁM DŮRAZNÝ ODPOR, IŽ OD MALIČKA MI TO PŘIPADALO HLOUPÉ A TRAPNÉ. VĚTŠINOU KDYŽ NA NÁS NĚKDO ZAZVONÍ, NASADÍM ŠKROBENÝ ÚSMĚV NEBO SE TVÁŘÍM JAK BŮH POMSTY A ODOLÁVÁM NUTKÁNÍ PŘIVŘÍT JIM POMLÁZKU MEZI DVEŘMI. JEDNOU ISEM CHTĚLA „ŠMIGRUSTU “ UNIKNOUT. TAK ISEM SE SCHOVALA V KOUPELNĚ MEZI RUČNÍKY. NO ... NAKONEC MĚ MAMKA VYPÁTRALA. V TÉ CHVÍLI ISEM SE CÍTLA VELMI DOTČENÁ A ZRAZENÁ. (HOLKY MAJÍ DRŽET SPOLU NE?) OBČAS NÁM NA DVEŘE ZAZVONÍ KLUCI, KTERÉ ANI NEZNÁM. VĚTŠINOU JSOU MLADŠÍ A O HLAVU MENŠÍ JAK JÁ. V TĚCHTO CHVÍLÍCH SE MODLÍM K BOHU, ABYCH SE NA MÍSTĚ PROPADLA DO ZEMĚ.

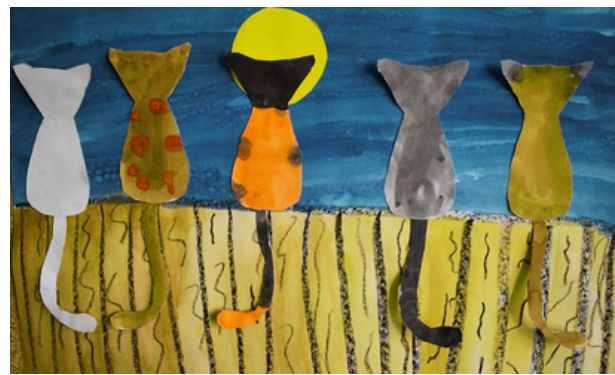
JEDNOU SE MI STALO, ŽE ISEM SI V ONEN OSUDNÝ DEN VYSPÁVALA A HÁDEJTE CO? ANO, KOLEDNÍCI PŘIŠLI. NAŠTĚSTÍ STÁLI NA PRAHU DOMOVNÍCH DVEŘÍ A JÁ MĚLA ČAS SE PŘEVLÉCT, ALE I TAK TO NEBYLO NIC PŘÍJEMNÉHO. TÁTA MĚ CELOU DOBU POBÍZEL, AŽ ZRYCHLÍM A JÁ MU CHTĚLA JEDNU FLÁKNOUT.

NIKDY ISEM SE NEZMOHLA NA TAK ZVANOU POMSTU, V PODOBĚ POLITÍ VODOU, ALE OD TÉ DOBY, CO NĚKDO POLIL MĚ, TAK ISEM SI ŘEKLA, ŽE SI MUSÍM PROSTUDO VAT VELIKONOČNÍ OBYČEJE.

DOCELA MĚ ŠTVE POSTOJ MÝCH RODIČŮ, A HLAVNĚ MÉHO TÁTY. NA „KOLEDU “ SI SPECIÁLNĚ PĚSTUJE NA ZAHRADĚ PICH LAVÝ JALOVEC.

ZDOBENÍ KRASLIC MĚ TAKY MOC NEBERE. ALE JÍDLO A UŽDIBOVÁNÍ Z MÍSY PRO KOLEDNÍKY OBRUŠUJÍ DRSNÉ HRANY KOLEDOVÁNÍ.

PAN UČITEL JAN GOJ

MŮJ POSTOJ K VELIKONOČNÍM SVÁTKŮM SE PODSTATNĚ ZMĚNIL S VĚKEM. KDYŽ JSEM BYL MALÝ, TAK JSEM VELIKONOCE NEMĚL RÁD. TRADICE MI PŘIPADALY TRAPNÉ, NEBAVILO MĚ NAVŠTĚVOVAT PŘÍBUZNÉ A VYLOŽENĚ OTRAVNÉ BYLO ZAVÍTAT DO PŘÍBYTKŮ ZNÁMÝCH MÝCH RODIČŮ ZA ÚČELEM „ŠMIGRUSTU “. TAKY MI LEZLO NA NERVY, JAK SE DOSPĚLÍ OPÍJEJÍ A JAK S NIMI PAK NENÍ ROZUMNÁ ŘEČ.

DNESKA TO VIDÍM JINAK. VELIKONOCE VNÍMÁM PŘEDEVŠÍM JAKO RADOSTNÉ SVÁTKY JARA, KDY SE PROBOUZÍ PŘÍRODA, VENKU JE KRÁSNĚ, VŠECHNO KVETE, VONÍ... ASI SI TĚCHTO VĚCÍ UŽ UMÍM VÍCE VÁŽIT. A TRADICE? NE ŽE BYCH JE BUHVÍJAK SVĚTIL, ALE MÁM K NIM ÚCTU. A POMLÁZKA JE TAKOVÁ, NO, ÚSMĚVNÁ ...

DALŠÍ VĚCÍ JE DUCHOVNÍ, KŘESŤANSKÝ ROZMĚR TĚCHTO SVÁTKŮ, TEDY BIBLICKÝ PŘÍBĚH SMRTI A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ JEŽÍŠE KRISTA. ŘEKNU JEN TOLIK, ŽE TOTO VNÍMÁM PROSTĚ JAKO SOUČÁST NAŠÍ KULTURY.

ADAM ŠVAŇA, 9.C

KDYŽ JSEM BYL MENŠÍ, TAK JSME VŽDY O VELIKONOCÍCH JEZDILI K BABIČCE, KTERÁ ŽIJE NA SLOVENSKU, A VŽDY JSME SE SJELI JAKO RODINA. VIDĚL JSEM SE SE SESTRĚNICEMI A S BRATRANCI JSME SE HAŠTEŘILI A DĚLALI JSME SI Z VELIKONOC SRANDU. A KAŽDÝ NĚCO DOSTÁVAL, BONBONY, ČOKOLÁDY, PROSTĚ SLADKOSTI VŠEHO DRUHU... ALE TEĎ? TEĎ JSME VŠICHNI VYROSTLI A MOC UŽ TO MOC NESLAVÍME, JAKOŽE VÝZDOBA MUSÍ BÝT, S MAMKOU A TAŤKOU TO SLAVÍME, ALE UŽ TO NENÍ JAKO DŘÍV ...

KRISTIÁN HORVÁTH, 8.B

KDYŽ ISEM BYL MALÝ, NEVĚDĚL ISEM, CO JSOU VELIKONOCE, NĚJAK ISEM TO NEVNÍMAL. PO ČASE ISEM POCHOPIL, O CO JDE. DOSTÁVAT SLADKOSTI! TO BYLO ONO, KAŽDÝ ROK ISEM SE TĚŠIL NA BALÍČEK SLADKOSTÍ. CO TAM BUDE A KOLIK TOHO MÁM S BRÁCHOU.

V PODSTATĚ SAMOZŘEJMĚ ŽE ISEM MĚL VÍC NĚŽ BRÁCHA, TAK BYL ISEM MALÝ, NE? NO, TAKŽE BYCH VÁM CHTĚL JEŠTĚ ŘÍCT, JAK TO U NÁS DOMA PROBÍHÁ.

U NÁS DOMA TO NEJSOU JEN TAK NĚJAKÉ VELIKONOCE. SLAVÍME JE TRADIČNĚ, TAK ABYCHOM Z TOHO MĚLI CO NEJVĚTŠÍ RADOST. TAKŽE RÁNO KDYŽ VSTANU, JDU SE PODÍVAT, CO JE NA STOLE. PAK JDU PROVÉST DENNÍ RUTINU. NO, ALE TO JE JEDNO, JDU SE NASNÍDAT JAKO OBVYKLE. BERÁNEK NEBO VÁNOČKA. JÁ RADŠI TOHO BERÁNKA, ALE NE POMAZANÉHO ČOKOLÁDOU! PAK SE JDE KE KAMARÁDŮM: POMLÁZKA, VYŠLEHÁM HOLKY KARABÁČEM A POLIU JE NEBO NA NĚ STŘÍKNU TROŠKU VODY, ZÁLEŽÍ, KDO TO JE, MYSLÍM JAKO KDO JE CITLIVÝ. PAK PŘIJDEME DOMŮ A DOSTANEME SÁČEK SLADKOSTÍ A PAŘÍME TAK TROŠKU.

TÍM CHCI ŘÍCT, ŽE VELIKONOCE JSOU NEIHEZČÍ SVÁTEK, ALE NE ZAS TAK JAKO VÁNOCE.

ANETA GAJDUŠKOVÁ, 8.B

PODLE MĚ JSOU VELIKONOCE ÚŽASNÝM SVÁTKEM. TŘEBA NAPŘÍKLAD JAK ISEM BYLA MENŠÍ, TAK SI VZPOMÍNÁM, ŽE ZA MNOU DOKONCE PŘIŠEL MŮJ KAMARÁD Z DĚTSTVÍ. ALE NEILEPŠÍ VĚC

NA VELIKONOCÍCH JE JÍDLO. JÍDLO JE PROSTĚ NEILEPŠÍ. ALE TEĎ UŽ TO ANI NĚJAK MOC NESLAVÍME, PROSTĚ SE NAKOUPÍ NĚJAKÉ TO VELIKONOČNÍ JÍDLO A TOŽ VŠE.

NIKOLA PAVELKOVÁ, 9.B

VELIKONOCE, MÍRUMILOVNÝ SVÁTEK, NEBO JEN MOŽNOST PROJEVIT NAŠE (MUŽSKÉ) SADISTICKÉ CHOUTKY?

POJĎME SI ŘÍCT DŮVODY, PROČ BY SE VELIKONOCE MĚLY ZAKÁZAT! CELKOVĚ MYŠLENKA, ŽE „MUŽ “ PŘIIDE K DÍVCE A ZMLÁTÍ JI SMOTANÝMI KLACKY, JE ABSURDNÍ. VE MĚSTECH TO NENÍ UŽ TAK ROZŠÍŘENÉ, ALE NA TĚ KLASICKÉ NEFALŠOVANÉ VESNICI JE TO EXTRÉM. VŠICHNI MUŽI, NEZÁLEŽÍ NA VĚKU, IDOU DO KAŽDÉHO DOMU, KDE JE NĚJAKÁ DÍVKA. PŘEDSTAVTE SI SITUACI, KDY K MALÉ HOLČIČCE PŘIIDE DOSPĚLÝ CHLAP A ZMLÁTÍ JI PŘES ZADEK A STEHNA TAK, ŽE TAM MÁ RUDÉ ŠRÁMY. JE TO DŮVOD, PROČ SE DÍVKY BOJÍ VELIKONOC A V NĚKTERÝCH PŘÍPADADECH DOKONCE I MUŽŮ.

MÝM NÁZOREM (KTERÝ VÁM ROZHODNĚ NENUTÍM) JE, ŽE TENHLE SVÁTEK JE JEN OD TOHO, ABY SI MUŽI ODŮVODNILI NÁSILÍ V DOMÁCNOSTI A ŘEKLI SI, JAK JSOU DOBŘÍ. NEBO SI JEN NAPLNILI SADISTICKÉ CHOUTKY, KTERÉ CELÝ ROK SKRÝVAJÍ.

VERONIKA MICHÁLKOVÁ, 8.B

VELIKONOCE NEMÁM RÁDA, PROTOŽE NENÁVIDÍM TO, JAK ISEM CELÁ MOKRÁ, PROTOŽE NA MĚ VŽDYCKY BRÁCHOVÉ CHRSTNOU VODU A BRÁCHA MĚ MÍSTO POMLÁZKY BIJE TAKOVOU DESKOU, NA KTERÉ SE KRÁJÍ JÍDLO, A JENOM TO OBMOTÁ STUŽKOU. A TAKY NEMŮŽU JÍT VEN A MUSÍM BÝT DOMA. ALE ZASE NA DRUHOU STRANU MÁM RÁDA BARVENÍ VAJÍČEK A LEPENÍ SAMOLEPEK NA TA VAJÍČKA. TAKŽE DÁVÁM VELIKONOCÍM TAK 6 Z 10.

KLÁRA PĚČONKOVÁ, 8.B

MŮJ POSTOJ K VELIKONOCÍM – NEMÁM JE RÁDA NEBO SPÍŠ JE NESNÁŠÍM. VŽDY MÁM JENOM MODŘINY A BOLÍ TO MOC A NEJVĚTŠÍ NEVÝHODA JE, ŽE KAŽDÝ KAMARÁD VÍ, KDE BYDLÍM, TAKŽE TO JE JEŠTĚ HORŠÍ.

Pohled zpět

**Valentýn. Svátek zamilovaných,
nebo čas na depky?**

Veronika Nohelová, 8.B

Mně osobně Valentýn nevadí. Ale asi ho tak moc neprožívám jako jiní lidé. Jednou jsem si prostřednictvím školní valentýnské schránky poslala valentýnku sama sobě. Bavily mě udivené výrazy ostatních. Moje kamarádky berou Valentýn jako příležitost vystřelit si z ostatních, napíší falešné valentýnky. Jednou si na to dokonce založily falešný účet na Instagramu. Ten účet stále existuje a holky pořád nemají žádný vztah. Ale nehrouť se z toho. Vymyslely si dokonce jedno hezké lyricky znějící pořekadlo:

„Láska je jen optická iluze a Valentýn je jen obchodní tah!“

Na Valentýna se nehrouťím. Napíšu si valentýnku se vzkazem:

„Mám tě ráda, kup si čokoládu.“ Radím vám, učiňte to stejně.

Šílená cesta šalinou

Příběhy ze života

Nikola Pavelková, 9.B

Jednoho dne jsme měli velkou expedici v Brně. Museli jsme se z bodu A dostat do bodu B. A jak už dávno víte, v Brně nejezdí tramvaje, ale šaliny.

Jednou takovou jsme jeli. Na začátku cesty nás bylo sedm. První ztráty nastaly, když přišel revizor. Jedna holka si špatně koupila lístek. Měla ho na špatnou zónu. Protože není z Brna a nebyla by schopna se dostat do našeho bodu B, tak jeden Brňák s ní zůstal, aby se neztratila. Tím se z naší expedice oddělili dva členové, takže nás zbylo pět.

Zapomněla jsem zmínit důležitý fakt. Měli jsme dva hrnce s omáčkou. Takže jsme jeli přes půl Brna s hrnci omáčky. Kvůli tomu vznikl problém při vystupování, kdy já vzala ten hrnec kamarádce, aby si mohla odpípnout. Proto jsem si já neodpípla. Což by nebyl problém, kdyby se otevřely všechny dveře. A jak tohle už tušíte, dveře se neotevřely a já nestihla vystoupit, jako jediná.

Takže na další zastávce jsem vystoupila a nasedla na tramvaj, která jela zpátky. Tam na mě čekala jenom jedna holka. Bylo mi řečeno, že zbylé tři osoby šly do obchodu.

Když jsem společně s tou jednou holkou došla do našeho bodu B, zjistily jsme, že z naší původní expedice dorazila jenom jedna holka, která nechtěla jít do obchodu, a tak šla rovnou do našeho bodu B.

Lidi, co šli do obchodu, tak přišli asi o dvacet minut později, a ti, kteří se oddělili kvůli revizorovi, tak to ani nevím, kdy přišli.

Tragické odpoledne dvou kamarádek

Veronika Michálková a Natálie Mlýnková, 8.B

Byl krásný páteční den. A já s Naty jsme se ve škole domlouvaly, že půjdeme po škole ven.

Skončila škola a každá jsme šla k sobě domů. Po pěti minutách mi Naty napsala: „Tak co, půjdeme ven, v kolik hodin, Very, napiš, haloooo.“ Natka mi zaspamovala celý telefon, ale já nebyla doma. Byla jsem se psem venku. Naty mi psala, že přijde na mě zazvonit, ale já jsem jí neodpovídala.

Tak šla ke mně, zvonila a zvonila, ale nikam se nedozvonila. Po pár minutách to zkusila a pustila ji k nám domů moje mamka. Natka jela výtahem, ale náš výtah je trochu hororový. Pokreslený, oblepený žvýkačkami a hlavně – když jede, celý se třese! Fakt děs. Naty vlezla do výtahu a zmáčkla tlačítko do pátého patra. V půlce jízdy se zasekla a ve výtahu zhasla světla. Naty začala zvonit a bušit na zdi výtahu, aby jí šel někdo pomoci. Po půl hodině jsem běžela po schodech, protože nejezdil výtah a slyšela jsem, jak Naty volá o pomoc. Běžela jsem, byla jsem celá udýchaná a Naty byla vyklepaná, protože nevěděla ani neviděla, kdo jde po schodech. Tak jsem otevřela dveře od výtahu a Naty byla ráda, že jsem to já, a ne někdo cizí.

Šla jsem si domů pro věci a šly jsme ven na brusle. Jezdily jsme všude možně a byly jsme venku asi tři hodiny. Po půl hodině jsme jely přes takový stupínek, na kterém byly malé kamínky. Natka jela první a těsně před koncem sklouzla po jednom kamínku a spadla. A tím že já jsem jela hned za ní, tak jsem přes ní přepadla a udělala jsem kotoul. Naty měla odřené koleno a já taky. Pak už jsme jenom trochu a pomalu jezdily, ale tím že Naty je nešika, tak znovu spadla a měla odřené lokty.

Když jsme chtěly jít domů, tak mi Naty řekla, že mě velmi ráda doprovodí domů. Jak jsem chtěla otevřít, tak jsem najednou neměla klíče v kapse a nemohla jsem otevřít. Po dvou minutách jsem si vzpomněla, že jsem je nechala na jedné lavičce, která byla od nás deset minut jízdy. Já jsem se bála, že už je nevidím a nenajdu. Tak jsme rychle jely. Sice jsem spadla, ale po deseti minutách jízdy jsme tam dojely a já jsem se bála, protože ty klíče na lavičce nebyly. A jak už jsme chtěly odjíždět, tak si Naty všimla, že jsou pod lavičkou v trávě. Jely jsme každá k sobě domů a to je konec tragického příběhu.

Na dvorku

Lucie Jurniklová, 9.C

Jako malá jsem běhala po dvorku našeho baráčku na vesnici, volná a šťastná. Bylo to moje malé království, kde jsem znala každý kout, každé stéblo trávy a každý kámen. Ale pak přišla změna. Přestěhovali jsme se do velkého města a můj dvorek se proměnil v betonový prostor mezi šedými paneláky.

Už to nebylo království, spíš prázdný výběh.

Byla jsem tu nová, ztracená mezi tolika lidmi, a tak jsem se přidala k těm, kdo mě mezi sebe přijali. Zpočátku jsme byli jako nerozlučná smečka, každý den jsme byli venku, sdíleli jsme smích i tajemství. Ale jak čas plynul, začala jsem si všimnout změny. Jedna z holek, která se zdála být vůdkyní naší malé skupinky, se začala chovat zvláště.

Nejdřív jsem tomu nevěnovala pozornost. Jen pár zvláštních poznámek, několik pohledů, které měly jiný význam, než se zdálo. Ale pak se všechno změnilo. Stala se z ní "krysa". Ne ta obyčejná, co si hledí svého, ale ta, která se plíží a šíří jed. Za mými zády začala ostatním vyprávět lži, pomlouvat mě a obracet naši malou smečku proti mně. Bylo jí úplně jedno, jak mě to poznamená.

Začala se cítit jako Kleopatra a nebo ten kůň z Farmy zvířat. Vždy jsem se snažila být pravdomluvná a myslela jsem si, že když budu dostatečně dobrá a pilná, vše se srovná. Ale i když jsem byla pravdomluvná, tak jim to bylo úplně ukradené. Ona byla ten vůdce, co dokázal zmanipulovat ostatní proti mně.

Přemýšlela jsem, co jsem udělala špatně. Ptala jsem se sama sebe, proč se obrátila proti mně. Ale odpověď jsem nikdy nedostala. Nakonec jsem pochopila, že to nebylo o mně. Bylo to o ní a o její touze po moci, o tom, že chtěla vládnout na tom našem malém betonovém dvorku, a to za každou cenu.

Zůstala jsem sama, zmatená a zklamaná. Bylo to, jako kdybych viděla naplnění těch slov z Farmy zvířat: „Všechna zvířata jsou si rovna, ale některá jsou si rovnější.“ Ona byla ta „rovnější“ a já už nebyla vítaná.

Pochopila jsem, že svět není spravedlivý a že ne každý, kdo se usmívá, je přítel. Naučila jsem se rozeznat pravé přátele od těch falešných a našla jsem novou skupinu lidí, kteří mě přijali takovou, jaká jsem.

I dnes, když si na to vzpomenu, cítím trochu smutek. Ale také vděčnost. Protože právě tahle zrada mě naučila, že musím být silná, stát si za svým a nenechat se srazit na kolena. A i když můj dvorek už není stejný jako dřív, vytvořila jsem si svůj vlastní, místo, kde se cítím bezpečně a kde mě nikdo nemůže zradit.

